

tím, že voj. správa všechny prázdné vozy zabavila. Zda a pokud ovšem činí tak právem, nemohl nss přezkoušet, ježto žal. úřad o tom šetření nekonal a správní spisy pro řešení otázky té nedávají nejmenšího podkladu. Spočívá tedy nař. rozhodnutí v této části na řízení podstatně vadném.

Stížnost konečně vytýká, že vyslání zřízení (nikoli baliče) zasílatelské firmy z Bratislavy do T. stalo se na základě obaplné úmluvy st-logy se zasílatelem, při čemž poukazuje na dopis zasílatele a že bylo nutné v zájmu řádného provedení přestěhování, mělo-li se vyvarovati případným škodám, ježto v T. ani v okolí není zasílatele, který stěhování provádí, proto musel zmíněný zřízenec obstarati složení nábytkových vozů, vyložení nábytku a odeslání prázdných nábytkových vozů zpět a je proto st-lův nárok na náhradu tohoto nutného a vzhledem k celkovým stěhovacím výlohám nepatrného výdaje plně odůvodněn.

Tyto okolnosti uváděl st-l již v řízení správním a dovozoval z toho, že tato výdajová položka zasílatelova účtu byla neprávem škrtnuta. Vyslovil-li tedy žal. úřad přes to v nař. rozhodnutí, že cesta zřízení zasílatelské firmy do T. není ničím odůvodněna a doložena, aniž by byl uvedl, proč k údajům zasílatel. firmy v dopise st-lem předloženém a k údajům st-lovým o nutnosti vyslání zřízení zmíněné firmy do T. nepřihlížel a proč cestovní deník st-lův o výlohách za přestěhování z Bratislavy do T. doložený účtem zasílatelské firmy nepokládal ohledně výdaje za vyslání zřízení zmíněné firmy za doložený, pak je nař. rozhodnutí také v této části vadné.

Další spornou otázku, bylo-li vyslání zřízení v původní smlouvě o přestěhování st-lova bytového zařízení ujednáno, čili nic, nebylo třeba se vůbec zabývat. Neboť bylo-li vyslání zřízení firmy do T. odůvodněno, pak je jedno, stala-li se úmluva o tom při původní smlouvě či později a nebylo-li odůvodněno, pak nebyl by nárok na náhradu výdaje tím povstaleho odůvodněn ani, kdyby ujednání o vyslání zřízení bylo se stalo již v původní smlouvě.

Č. 5995.

Pozemková reforma: K výsledku pojmu právní samostatnosti podle § 3 a) zák. zák.

(Nález ze dne 26. října 1926 č. 12.323.)

V ě c: Quido Th. v N. proti státnímu pozemkovému úřadu o vyloučení ze záboru.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Výměrem z 26. listopadu 1925 odepřel stpů uznati vyloučeným ze záboru podle § 3 a) zák. zák. mlýn č. 30 v C. s řadou pozemků zapsaných ve vl. č. 30 obce C. — — —

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

Dle konstantní judikatury nss-u rozuměti jest právní samostatností, kterou § 3 a) zák. zák. činí jedním z předpokladů vyloučení ze záboru, právní schopnost objektu býti sám o sobě předmětem samostatných práv a závazků ve všech relacích právních, tedy i co do hypoték, a nelze tedy

pokládati za objekty právně samostatné ty, které, zapsány jsouce spolu s jiným majetkem zabraným v týchž knihovních vložkách, tvoří s těmito nemovitostmi jedno knihovní těleso.

Jest dáti za pravdu stížnosti, že § 4 zák. z 5. prosince 1874 č. 92 z. z. dovoluje, aby v jediné vložce knihovní zapsáno bylo více těles knihovních, i že pak každé z nich tvoří podle § 3 zák. z 25. července 1871 č. 95 ř. z. samostatnou jednotku. Šlo by nesporně o objekt právně samostatný, kdyby jeho nemovitosti vyčerpávaly všechny nemovitosti jednoho z těchto knihovních těles. Avšak z knihovního výtahu stranou v řízení správním předloženého jest patrné, že nemovitosti reklamovaného mlýna tvoří toliko část parcel prvního knihovního tělesa ve vložce č. 30 poz. knihy obce C. zapsaného, k němuž patří i pozemky č. kat. . . . v C. a č. . . . v T., jež st-lem reklamovány nebyly. Zůstává tedy i tu nepopřená skutková podstata, na níž žal. úřad rozhodnutí své založil, že totiž reklamovaný objekt zapsán jest ve vložce č. 30 obce C. s jinými nemovitostmi nereklamovanými.

Stížnost má za to, že i když nemovitosti reklamované zapsány jsou v téže vložce knihovní, tedy v daném případě k jednomu z knihovních těles vložky té s nemovitostmi jinými, na něž žádost za vyloučení se nevztahuje, nelze ani pak tvrditi, že by jim nemohla býti přiznána právní samostatnost, ježto zřízení samostatnosti právní odepsáním reklamovaného objektu do samostatné vložky knihovní spočívá na svobodné dispozici vlastníkově, v daném případě ničím neobmezené, když reklamovaný objekt v den působnosti zák. zákona nebyl dluhy ani břemeny knihovními zatížen a když i nyní po provedeném řízení dle zák. ze 6. února 1869 č. 18 ř. z. má vlastník možnost, objekt ten kdykoliv dáti z dosavadní knihovní vložky odepsati.

Avšak pro posouzení zákonitosti nař. rozhodnutí směrodatným jest jediné skutkový a právní stav, který tu byl v době nař. rozhodnutí, nikoliv stav, který by nastati mohl, kdyby st-l skutečně použil právních prostředků, jež mu platný právní řád případně poskytuje, a kdyby teprve přišla v úvahu otázka, jaký význam má tato dispozice vlastníková s hlediska zákonů o reformě pozemkové.

Zůstalo-li nesporno, že v den nař. rozhodnutí reklamovaný objekt tvořil součástku prvního knihovního těla ve vl. č. 30 pozemkové knihy obce C. spolu s jinými nemovitostmi st-lem nereklamovanými, nemůže býti reklamovaný objekt sám o sobě předmětem samostatných práv a závazků ve všech relacích právních, tedy i co do hypoték, a není proto nezákonným ani vadným, že žal. úřad objektu tomu samostatnosti právní nepřiznal a z toho důvodu odepřel uznati jej vyloučeným ze záboru.

Č. 5996.

Pozemková reforma: I. * Použití § 4 zák. zák. není na závadu, že část nemovitosti patří rodičům jako výlučným vlastníkům, kdežto druhá část je ve spoluvlastnictví rodičů a dětí prvního stupně. — II. Použití § 4 zák. zák. není na závadu, když nemovitosti, které dle tohoto ustanovení je sčítati, byly již zabrány dle § 2 zák. zák.

Nález ze dne 26. října 1926 č. 17.919.)